

Sygn. akt I C 1017/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marzena Studzińska

Protokolant Paulina Szkutnik

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2015 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa R. W.

przeciwko M. Z.

o zapłatę 2 500 zł

I. oddala powództwo;

II. nakazuje uiścić powodowi na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 45,13 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód R. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. Z. kwoty 2 500 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 15 stycznia 2015 roku oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu podał, że na przełomie lipca i sierpnia 2012 roku zawarł z pozwanym ustną umowę, na podstawie której świadczył na rzecz pozwanego różnego rodzaju prace budowlane na prywatnej posesji w J. za wynagrodzeniem od 10 zł do 20 zł za godzinę pracy (w zależności od rodzaju wykonywanych prac). Powód wskazał, że za wykonane prace powinien otrzymać od pozwanego wynagrodzenie w kwocie 3.500 zł. Podał również, iż dotychczas pozwany zapłacił mu jedynie kwotę 1.000 zł. Powód podniósł, że wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty, domagając się zapłaty zaległej kwoty, jednakże pozwany nie uregulował zadłużenia w wyznaczonym terminie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 marca 2015 r. wydanym przez Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym w Kłodzku w sprawie o sygn. akt (...) nakazano pozwanemu M. Z., aby zapłacił powodowi R. W. kwotę 2.500 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 15 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 25 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy nakaz zapłaty pozwany M. Z. zaskarżył w całości i wniósł o oddalenie powództwa jako bezzasadnego. W sprzeciwie tym pozwany przyznał, iż powód pomagał mu w pracach budowlanych na przełomie lipca i sierpnia 2012 roku. Pozwany podniósł, że powód otrzymywał codziennie zaliczki pieniężne (od 30 zł do 70 zł) za wykonywaną u niego pracę, zaś na koniec każdego tygodnia pracy otrzymywał pozostałą kwotę za przepracowane dni w danym tygodniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na początku lipca 2012 roku pozwany M. Z. zawarł z powodem R. W. ustną umowę, na podstawie której powód świadczył na rzecz pozwanego różnego rodzaju prace budowlane (związane z budową garażu) na prywatnej posesji w J. za wynagrodzeniem 10 zł za godzinę pracy. Powód wykonywał zlecone przez pozwanego prace od początku lipca 2012 roku do drugiej połowy sierpnia 2012 roku, przy czym z reguły pracował pięć dni w tygodniu (tj. od poniedziałku do piątku) po dziesięć godzin dziennie (od 7.00 do 17.00), a w razie potrzeby także w soboty (od 7.00 do 17.00).

Powód zapisywał czas swojej pracy (tj. ilość przepracowanych dni i godzin na budowie u pozwanego) w notesie, a następnie na tej podstawie pozwany wypłacał mu wynagrodzenie, w tym zaliczki na poczet tegoż wynagrodzenia. Powód otrzymał od pozwanego całość wynagrodzenia za wykonaną pracę.

/dowód: prze słuchanie stron – w części dotyczącej zeznań pozwanego, k. 63 – 64/

Wspólnie z powodem pracowali także Ł. P. i B. K.. Pozwany rozliczał indywidualnie należne każdemu z pracowników wynagrodzenie według przepracowanych przez nich godzin w danym dniu, bądź na koniec tygodnia.

/dowód: zeznania świadka Ł. P., k. 55; zeznania świadka M. J., k. 59 – 60; prze słuchanie stron – w części dotyczącej zeznań pozwanego, k. 63 – 64/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób uznać, by powód udowodnił roszczenie dochodzone pozwem (art. 6 kc).

Z zeznań świadków M. J. i Ł. P. wynika, że powód wykonywał dorywczo prace budowlane na rzecz pozwanego na terenie prywatnej posesji w J. oraz, że pozwany zalegał z płatnością wynagrodzenia powodowi. Dodać przy tym należy, iż świadek M. J. nie miał wiedzy, jaką umowę zawarł powód z pozwanym, w jakim okresie powód wykonywał pracę na rzecz pozwanego oraz na jakie wynagrodzenie umówiły się strony procesu. Natomiast świadek Ł. P. zeznał, że pozwany rozliczał indywidualnie (bez pokwitowania) należne każdemu z pracowników wynagrodzenie według przepracowanych przez nich godzin w danym dniu, bądź tygodniu.

Przepis art. 6 k.c. stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Zdaniem Sądu, powód nie udowodnił roszczenia, bowiem nie przedstawił na poparcie swoich twierdzeń żadnych dowodów, a za takie nie można uznać ogólnikowych zeznań świadków M. J. i Ł. P.. Podkreślić również należy, iż powyżej opisani świadkowie nie mieli wiedzy co do kwoty wynagrodzenia powoda, jak również co do wysokości stawki za godzinę pracy powoda.

Dodać należy, iż z zeznań powoda wynika, iż wykonywał na rzecz pozwanego usługi budowlane w okresie od lipca 2012 roku do września 2012 roku (przez osiem tygodni), sześć dni w tygodniu po 11 – 12 godzin dziennie, przy stawce za godzinę pracy od 10 zł do 20 zł, zaś jego wynagrodzenie wyniosło kwotę 3 500 zł. Biorąc pod uwagę powyżej opisany czas pracy powoda i przyjmując nawet niższą stawkę za godzinę jego pracy, tj. 10 zł (zamiast 20 zł), wysokość jego wynagrodzenia za tenże okres wyniosłaby ponad pięć tysięcy złotych, a nie jak twierdzi powód 3 500 zł. Mając powyższe na względzie Sąd uznał zeznania powoda za niewiarygodne, a powództwo jako nieudowodnione oddalił.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz art. 113 ustawy z dnia z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2014.1025 ze zm.) sąd nakazał powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w

Kłodzku kwotę 45,13 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, bowiem powód w całości przegrał sprawę, a na powyższą kwotę składa się należność przyznana świadkowi za stawiennictwo na rozprawę.